

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippy rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 66 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în peste nouăzeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputeate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Bros, scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

Brida

Traducere din portugheză de

ROBERTINA SFETCU

HUMANITAS

BUCUREȘTI

*Care femeie, având zece drahme, dacă pierde
o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa
și nu caută cu grijă până ce o găsește?
Și găsind-o, cheamă prietenele și vecinele sale
spunându-le: Bucurați-vă cu mine,
căci am găsit drahma pe care o pierdusem.*

LUCA 15, 8-9

AVERTISMENT

În cartea *Jurnalul unui Mag* am înlocuit două dintre practicile RAM cu niște exerciții de percepție pe care le-am învățat când făceam teatru. Deși rezultatele erau oarecum aceleași, asta m-a costat o mustrare severă din partea Maestrului meu. „Nu contează dacă există mijloace mai rapide sau mai ușoare, tradiția nu poate fi schimbată niciodată“, a spus el.

Din această cauză, puținele ritualuri descrise în *Brida* sunt aceleași practicate de-a lungul secolelor în Tradiția Lunii – o tradiție ce necesită experiență și practică pentru a putea fi executată. Folosirea ritualurilor de acest fel, fără nici un fel de orientare, este periculoasă și neindicată, nu este necesară și poate dăuna grav căutării spirituale.

PAULO COELHO

PROLOG

Am stat toată noaptea într-o cafenea din Lourdes. Eu, un pelerin al Drumului sfânt al Romei ce trebuia să meargă multe zile pentru a-și căuta Darul. Ea, Brida O'Fern, deținea controlul asupra unei părți din acest drum.

Într-una din nopțile acelea m-am hotărât s-o întreb dacă fusese emoționată să vadă abația ce făcea parte din drumul în formă de stea pe care inițiații îl parcurg în Pirinei.

— N-am ajuns acolo, a răspuns ea.

Am rămas surprins. Totuși, ea deja avea un Dar.

— Toate drumurile duc la Roma, zise Brida, folosindu-se de un vechi proverb pentru a-mi spune că darurile se pot descoperi în orice loc. Eu am parcurs drumul Romei în Irlanda.

La următoarele întâlniri mi-a spus povestea căutării ei, iar când a terminat de povestit am întrebat-o dacă îmi îngăduie să aștern pe hârtie la un moment dat ceea ce am aflat de la ea.

A fost de acord fără nici o ezitare, deși, de fiecare dată când ne întâlnim, îmi puneă câte o condiție. Mi-a cerut să schimb numele reale, voia să știe ce fel de oameni o vor citi și cum vor reacționa.

— Nu știu, i-am răspuns. Dar nu cred că din cauza asta îți faci probleme.

— Ai dreptate, mi-a spus. Pentru mine a fost o experiență deosebită și nu știu dacă oamenii au ceva de învățat de pe urma ei.

Brida, acesta e un risc pe care ni-l asumăm împreună. Un text anonim al Tradiției spune că fiecare om, de-a lungul vieții, poate să aibă două atitudini: să construiască sau să planteze. Constructorii pot petrece ani întregi lucrând la proiectele lor, însă într-o zi vor termina ceea ce fac. Atunci se opresc și se simt limitați de propriii pereți. Viața își pierde sensul atunci când construcția s-a realizat.

Dar mai sunt și cei care plantează. Uneori ei au de suferit din cauza furtunilor, a anotimpurilor, și rareori au odihnă. Spre deosebire de o clădire, grădina crește neconținut și însuși faptul că are nevoie de grija grădinarului face ca, pentru el, viața să fie o mare aventură.

Grădinarii se vor recunoaște între ei, fiindcă știu că în povestea fiecărei plante stă creșterea întregii planete Terra.

AUTORUL

IRLANDA
august 1983–martie 1984

VARA ȘI TOAMNA

— **V**reau să învăț magie, spuse fata.

Magul se uită la ea. Blugi prespălați, cămașă și acea atitudine agresivă pe care orice persoană timidă o are atunci când nu trebuie. „Cred că am dublul vârstei ei”, se gândi el. Și, în ciuda acestui fapt, știa că se afla în fața Celeilalte Părți a lui.

— Numele meu este Brida, continuă tânăra. Îmi cer scuze că nu m-am prezentat mai devreme. Aștept de mult acest moment și sunt mai emoționată decât credeam că aș putea fi.

— De ce vrei să înveți magie? întrebă el.

— Pentru a găsi răspunsul la întrebările din viața mea, pentru a cunoaște puterile oculte și, poate, pentru a călători în trecut și în viitor.

Nu era prima dată când cineva venea să-l caute în pădure ca să-i ceară asta. Fusese cândva un Maestru foarte cunoscut și respectat al Tradiției. Acceptase mai mulți discipoli și credea că lumea avea să se shimbe pe măsură ce îi va putea schimba pe cei din jur, însă a făcut o greșală. Iar maestrilor Tradiției nu le e permis să facă greșeli.

— Nu crezi că ești prea tânără?

— Am 21 de ani, spuse Brida. Dacă aș vrea să învăț balet acum, mi s-ar zice că sunt bătrână.

Magul îi făcu semn să-l urmeze. Merseră împreună prin pădure, în liniște. „E frumoasă“, se gândea el în timp ce umbrele copacilor își schimbau repede poziția din cauza soarelui care era deja aproape de orizont. „Dar am dublul vârstei ei.“ Asta însemna că era posibil să sufere.

Brida era deranjată de tăcerea bărbatului care mergea alături de ea; ultima frază pe care o rostise nu meritase nici măcar un comentariu din partea lui. Poteca din pădure era umedă și acoperită de frunze uscate; iar ea observa umbrele care își schimbau poziția și noaptea care se apropia cu repeziciune. Peste puțin timp urma să se întunece și nu aveau lanternă la ei.

„Trebuie să am încredere în el“, se încuraja singură. „Dacă am încredere că mă poate învăța magie, atunci trebuie să am încredere că îmi poate fi ghid printr-o pădure.“

Au continuat să meargă. El părea să meargă la întâmplare, dintr-o parte în alta, schimbând direcția chiar dacă nu era vreun obstacol să-i întrerupă drumul. Au mers încă o dată în cercuri, trecând de trei sau de patru ori prin același loc.

„Cine știe, poate mă testează.“ Era hotărâtă să meargă până la capăt cu acea experiență și încerca să demonstreze că tot ce se întâmpla, inclusiv mersul în cerc, era perfect normal.

Venise de foarte departe și așteptase mult acea întâlnire. Dublinul era la aproape 150 de kilometri distanță. Autobuzele nu erau confortabile și circulau la ore absurde. A trebuit să se trezească devreme, să călătorească trei ore, să întrebe de el în orașel și să explice ce treabă avea cu un om așa de ciudat. Într-un târziu, cineva i-a spus unde stătea de obicei

în timpul zilei, dar nu înainte de a o preveni că încercase deja să seducă o fată din sat.

„E un bărbat interesant“, se gândi ea.

Drumul urca acum și începu să simtă dorința ca soarele să mai rămână pe cer. Îi era frică să nu alunece pe frunzele umede de pe jos.

— Dar de ce ții neapărat să înveți magie?

Brida se bucură că nu mai era nevoită să tacă și repetă răspunsul pe care-l dăduse și înainte.

Însă el nu era mulțumit.

— Poate că vrei să înveți magie pentru că este misterioasă și ocultă. Pentru că are răspunsuri pe care puțini oameni reușesc să le găsească în toată viața lor. Și, mai ales, pentru că reînvie un trecut romantic.

Brida nu spuse nimic. Nu știa ce să zică. Își dorea ca Magul să se întoarcă la tăcerea de dinainte, pentru că se temea să-i dea un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Ajunseră în sfârșit în vârful unui munte, după ce au traversat toată pădurea. Acolo, peisajul era alcătuit din multe stânci și era lipsit de vegetație, însă nu mai era așa de alunecos, iar Brida îl însoțea pe Mag fără dificultate.

Se așeză în partea cea mai înaltă și îi ceru Bridei să facă același lucru.

— Au venit și alții înaintea ta, spuse Magul. Voiau să învețe magie. Eu i-am învățat ce trebuia să-i învâț și am înapoiat deja umanității ce mi-a dat ea, iar acum vreau să rămân singur, să urc pe munte, să am grijă de plante și să intru în comuniune cu Dumnezeu.

— Nu-i adevărat, răspunse fata.

— Ce nu-i adevărat? întrebă el surprins.

— Poate că vrei să intri în comuniune cu Dumnezeu, dar nu-i adevărat că vrei să rămâi singur.

Bridei îi păru rău. Vorbise dintr-un impuls și acum era prea târziu să-și repare greșeala. Poate că există persoane cărora le place să rămână singure și poate că femeile au mai multă nevoie de bărbați decât au bărbații de femei.

Dar Magul nu păru deranjat și, întorcându-se spre ea, îi zise:

— O să-ți pun o întrebare. Trebuie neapărat să-mi spui adevărul. Dacă-mi spui adevărul, te învăț ce vrei tu. Dacă minți, nu te vei mai întoarce niciodată în această pădure.

Brida respiră ușurată. Era doar o întrebare. Nu trebuia să mintă, asta era tot. Întotdeauna a crezut că maestrii, pentru a-și accepta discipolii, cereau lucruri mai dificile.

Se așază chiar în fața ei. Avea o sclipire în ochi.

— Să presupunem că încep să te învăț ce am învățat și eu la rândul meu, spuse Magul privind-o în ochi. Încep să-ți arăt universurile paralele care ne înconjoară, îngerii, Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii și, într-o zi, mergi în oraș, la cumpărături, și-l întâlnești pe stradă pe omul vieții tale.

„N-aș putea să-l recunosc“, se gândi ea. Dar se hotărî să nu spună nimic; întrebarea părea mai grea decât și-ar fi închipuit.

— El se gândește la același lucru și se apropie de tine, vă îndrăgostiți, tu îți continui studiile cu mine, eu îți arăt știința Cosmosului în timpul zilei, iar el îți arată știința Dragostei în timpul nopții. Însă ajungeți

la un punct în care cele două lucruri nu mai pot merge împreună și trebuie să alegi.

Magul tăcu preț de câteva clipe. Înainte de a-i pune întrebarea, îi fusese teamă de răspunsul fetei. Venirea ei, în acea după-amiază, însemna sfârșitul unei etape din viața amândurora. Ea știa asta, căci cunoștea tradițiile și scopurile maestrilor. El avea nevoie de ea, așa cum și ea avea nevoie de el. Dar trebuia să spună adevărul; era singura condiție.

— Acum răspunde-mi cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, după ce își făcu curaj. Ai lăsa tot ce ai învățat până atunci, toate avantajele și toate misterele pe care lumea magiei ți le poate oferi, pentru a rămâne cu bărbatul vieții tale?

Brida își luă ochii de la el. În jurul ei erau munții, pădurile, iar jos începeau să se aprindă luminile în orașel. Coșurile caselor scoteau fum, iar peste puțin timp familiile aveau să se reunească în jurul mesei pentru a lua cina. Munceau cinstit, le era frică de Dumnezeu și căutau să-și ajute aproapele. Făceau toate aceste lucruri pentru că știau ce înseamnă dragostea. Viețile lor erau simple și puteau înțelege tot ce se întâmpla în univers, fără să fi auzit vreodată de lucruri precum Tradiția Soarelui și Tradiția Lunii.

— Nu văd nici o contradicție între căutarea și fericirea mea, spuse.

— Răspunde la ce te-am întrebat.

Ochii Magului erau fixați asupra ochilor ei.

— Ai lăsa totul pentru acea persoană?

Brida simți o dorință puternică de a plânge. Nu era doar o întrebare, era o alegere, alegerea cea mai grea pe care oamenii trebuie s-o facă în viață. Deja se gândise mult la asta. Era o perioadă în care nimic

pe lume nu era mai important decât ea însăși. Avu-
sese mulți iubiți, și pe fiecare crezuse că îl iubește,
dar îi fusese dat să vadă dragostea stingându-se de
la un ceas la altul. Dintre toate, dragostea era cea
mai grea. Era îndrăgostită de cineva care era cu
câțiva ani mai mare, studia fizica și vedea lumea
dintr-o perspectivă complet diferită de a ei. Încă o
dată credea în dragoste, bazându-se pe sentimente,
dar fusese decepționată de atâtea ori, încât nu mai
era sigură de nimic. Chiar și așa, aceasta era cea mai
mare provocare a vieții ei.

Evită să se uite la Mag. Își fixă ochii asupra oră-
șelului cu coșuri fumegânde. Prin dragoste încearcă
toți să înțeleagă universul de la începutul timpurilor.

— Eu aș renunța, spuse în sfârșit.

Bărbatul din fața ei nu avea cum să știe ce se întâm-
plă în inima oamenilor. El cunoștea puterea, mis-
terele magiei, dar nu cunoștea oamenii. Avea părul
cărunt, pielea arsă de soare și constituția unei per-
soane obișnuite să urce și să coboare acei munți. Era
fermecător, avea ochi care-i reflectau sufletul plin
de răspunsuri, și probabil că era, încă o dată, deza-
măgit de sentimentele oamenilor obișnuiți. Și ea era
dezamăgită de sine, dar nu putea să mintă.

— Uită-te la mine, spuse Magul.

Bridei îi era rușine. Se uită însă la el.

— Ai spus adevărul. O să te învăț.

Noaptea se lăsă de tot, iar stelele străluceau pe
un cer fără lună. În două ore Brida îi povesti acelu
necunoscut toată viața ei. Încercă să găsească amin-
tiri care să-i explice interesul pentru magie, viziuni
din copilărie, premoniții, chemări interioare, dar nu

reuși să găsească nimic. Simțea dorința de a cunoaște, și atâta tot. Mersese la cursuri de astrologie, tarot, numerologie.

— Astea sunt doar limbaje, spuse Magul. Și nu sunt singurele. Magia vorbește în toate limbile inimii oamenilor.

— Atunci ce este magia? întrebă ea.

Chiar și în întuneric, Brida își dădu seama că Magul își întorsese chipul. Se uita absorbit la cer, căutând, poate, un răspuns.

— Magia este o punte, spuse în sfârșit. O punte care îți permite să treci din lumea vizibilă în lumea invizibilă. Înseamnă să înveți lecțiile ambelor lumi.

— Și cum pot învăța să traversez această punte?

— Descoperindu-ți modul propriu de a-l traversa. Fiecare persoană are metoda sa.

— Exact asta vreau să caut aici.

— Există două forme, răspunse Magul. Tradiția Soarelui, care ne învață secretele prin intermediul spațiului, al lucrurilor care ne înconjoară, și Tradiția Lunii, care ne învață secretele prin intermediul Timpului, al lucrurilor care rămân prinse în memoria lui.

Brida înțelese. Tradiția Soarelui era acea noapte, copacii, frigul ce-i cuprinsese corpul, stelele de pe cer. Iar Tradiția Lunii era acel om din fața ei, cu înțelepciunea predecesorilor sclipindu-i în ochi.

— Am învățat Tradiția Lunii, spuse Magul, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Însă niciodată n-am fost Maestru. Sunt un Maestru al Tradiției Soarelui.

— Arată-mi Tradiția Soarelui, spuse Brida neîncrezătoare, pentru că simțise blândețe în vocea Magului.